

Een huis vol blokken...

“Wat vond je ervan, jochie?” vroeg Rubens vader, terwijl hij een beetje schuim van zijn biertje van zijn lip veegde.

Ruben likte ernstig aan zijn ijsje. “Het leek wel een blokkendoos!” zei hij, na diep te hebben nagedacht.

Het was lekker koel onder de parasols, daar op het terras van café-restaurant Vroom aan de Jan van Scorelstraat. Ze hadden daar vlakbij net een soort museum bezocht...een heel bijzonder huis, gebouwd door een beroemde architect.

Rubens moeder zat lekker aan haar muntthee te nippen en was in gedachten nog helemaal in het museumhuis.

“Hoe kwam je erbij om naar dat huis te gaan kijken?” vroeg oma.

“Je weet toch dat ik een cursus volg op de Volksuniversiteit?” vroeg moeder. “We leren daar over allerlei kunststromingen en kunstenaars. Ze zeiden daar dat we absoluut naar het Rietveld-Schröderhuis moesten.”

“Waarom dat dan?” vroeg oma.

“Er is een tijd geweest dat schilders geen huisje-boompje-beestje meer schilderden, maar dat ze schilderijen maakten met allemaal vierkante vakken in felle kleuren. Theo van Doesburg, Piet Mondriaan... allemaal kunstenaars uit De Stijl. Zo noemden ze hun groep...” vertelde moeder.

“Nou, die gekleurde blokken heb ik gezien in dat huis!” zei oma. “Bouwen schilders ook huizen?”

“Dit huis is gebouwd door Gerrit Rietveld.” zei vader. “Hij was meubelmaker en architect. Maar hij was ook lid van De Stijlgroep.”

“Hoe weet jij dat?” vroeg moeder verrast.

“Ik heb een beetje gegoogeld,” zei vader, bescheiden glimlachend. “Ik las ook dat Rietveld dit huis heeft gebouwd in opdracht van een vriendin, mevrouw Schröder. Zij wilde graag een modern huis met een mooi uitzicht op de natuur, aan de buitenkant van Utrecht.”

“Weinig natuur!” zei Ruben. “Alleen maar een viaduct en heel veel auto’s!”

“Goed gezien, jochie.” zei zijn vader. “Maar weet je...dit huis is meer dan 80 jaar geleden gebouwd!”

“Groen is ook niet alles!” vond oma. “Geef mij maar de gezellige stad!”

“Hoe vond jij het eigenlijk, mam?” vroeg moeder.

Oma zette haar glaasje sinaasappelsap op tafel. “Best interessant...” zei ze, “als je hoort wat hij allemaal bedacht en waarom hij het zo wilde hebben...daar heb ik wel respect voor. Maar je vader had de pee aan hem...”

Ruben keek verbaasd op. “Kende opa hem dan...hadden ze ruzie?” vroeg hij.

“Nou, zo erg was het nou ook weer niet.” zei oma. “Toen we in 1960 uit de binnenstad naar Transwijk verhuisden, kregen we een huis toegewezen in de Koningin Wilhelminalaan. Ze zeiden dat het was ontworpen door ene Rietveld en dat het heel bijzonder was. Natuurlijk

vond opa het fijn dat we met de kinderen een eigen huis kregen, maar hij vond het lelijk. Hij vond het net zo'n bunker uit de oorlog, van de Duitsers...zo vierkant."

"En nu vinden wij dat mooi." zei moeder.

"Ja, kind. Zo gaat dat." zei oma. "Maar hij vond dat niks met al die gekleurde vierkantjes.

Oom Jan had in een ander deel van Utrecht een nieuwbouwhuis gekregen met mooie Bruynzeelkastjes in de keuken...je weet wel, met van die groenig, gele deurtjes. Wij hadden twee mooie olieverfschilderijtjes... één van de Nachtwacht van Rembrandt en één met een huilend zigeunerjongetje erop...maar die werden helemaal verpest door die schreeuwerige kleuren! Zodra we toestemming kregen verfde opa alles in die gele Bruynzeelkleur over!"

"Zonde!" zei vader hoofdschuddend. "Heb je een echt Rietveldhuis, klad je er zo'n saffe kleur over-heen!"

"Ja, dat zeg je nu! Toen vonden wij het een hele opknapper!" Oma raakte helemaal op dreef.

"Opa zei altijd dat hij liever een smalle trap had gehad dan dat brede trappenhuis. Die ruimte had mooi een extra kinderkamer kunnen zijn!"

"Ik vond het anders best wel leuk met mijn zusjes op één kamer!" zei moeder.

Oma gaf haar dochter een por. "Toen je op de middelbare school zat, piepte je wel anders...je kon je nooit eens met je vriendinnen ergens terugtrekken in huis, zei je."

"Snap je nou waarom ik toen nooit thuis met haar afspraak?" vroeg vader plagend.

Moeder deed of ze niks hoorde. "Ik merkte later pas dat er sommige wanden konden schuiven." zei ze.

"Ja, dat was ook zo wat." zei oma. "De bedoeling was dat je je kamers zelf een beetje kon indelen, maar je kon nergens fatsoenlijk een kast of een boekenrek kwijt. Veel burens hebben alles vastgespijkerd of -geschroefd...zover ging opa tenminste nog niet."

"In ieder geval zijn ze nu een heleboel van die huizenblokken weer aan het opknappen," zei vader. "Veel van die zogenaamde verbeteringen van vroeger worden weer hersteld naar hoe ze bedoeld waren."

Oma knikte. "Dat is misschien maar goed ook. In de loop van de tijd zijn we wat meer aan dingen gewend en ze ook wel mooi gaan vinden...maar toen vonden we het driemaal niks-noppes-niente."

"Dus je vindt het nu wel mooi?" vroeg moeder.

"Zeker..." zei oma, "en zeker nadat je er wat uitleg over hebt gekregen, zoals zonet in het museum-huis."

Ruben zat te wippen op zijn stoel.

"Gaan we nu naar huis?" vroeg hij.

"Verveel je je?" vroeg zijn vader.

"Nee, ik wil naar huis. Ik ga ook een huis bedenken. Mama...hebben we nog ergens mijn ouwe blokkendoos?"